

ganske sammen med Nationalbankens Status og gode Indretning, forekommer det mig, at det er vigtigt, at det netop under de forandrede Forhold kommer i kyndige Hænder. Forholdet er for Resten ogsaa det, at Justitsministeren som Bankkommissær nu meget ofte lader møde ved sin Departementschef, som jo altid er Jurist, og Handelsministeren vil jo ogsaa til enhver Tid have en Departementschef til Raadighed, som er udrustet med den nødvendige juridiske Indsigt til at kunne bistaa Handelsministeren, naar det er nødvendigt. Ogsaa jeg ønsker, at en Udvalgsbehandling, naar man ønsker en saadan, maa blive kort, og at Lovforslaget kan blive hurtigt fremmet.

Den højtærede Justitsminister sluttede med at sige, at naar man nu stillede Nationalbanken saaledes, at man ogsaa gav den nogle Fordele, saa var det i Forventning af eller i Haab om, at Banken i højere Grad end hidtil kunde imødekomme de Krav, som Næringslivet maatte stille til den. Jeg kan ganske tiltræde denne Udtalelse, men jeg vil gerne omskrive den lidt ved at forandre Ordet „kunde“ til „vilde“, for det er jo ikke nok, at Banken har Evnen, men man maa ogsaa haabe, at Banken har tilstrækkelig Villie til at imødekomme de Krav, som Næringslivet maatte stille.

Justitsministeren (Zahle): Der er egentlig kun rejst Indvending mod et enkelt Punkt i det foreliggende Lovforslag, nemlig imod det, at Bankkommissariatet foreslaas flyttet fra Justitsministeren over til Handelsministeren. Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) udtalte sig med vanlig Indsigt om dette Spørgsmaal og redegjorde for Bankoktrojens Indhold paa dette Punkt. Men i sin dygtige Udrædning af dette Forhold kunde det ærede Medlem jo heller ikke undlade at komme til at berøre, at der her bringes i Forslag en Bestemmelse, hvis Iagttagelse vanskeligt kan paalægges Justitsministeren. I Lovforslagets § 2 b staar nemlig, at „Bankens Tilgodehavende paa Anfordring hos saadanne udenlandske Banker og Bankhuse, som i Henseende til Sikkerhed og Likviditet godkendes af Bankkommissæren“, har den og den Stilling. En saadan Godkendelse er da virkelig en Funktion, som man vanskeligt kan paalægge Justitsministeren. Det kan ikke forventes, at Justitsministeren skulde have Indsigt i udenlandske Bankers og Bankhuses Sikkerhed og Likviditet, og man maa derfor i hvert Fald delvis til at flytte Bankkommissærens Funktioner over til Handelsministeren. Det

foreslog ogsaa det ærede Medlem. Men naar vi saa ser paa Bankkommissærens Stilling i al Almindelighed, staar der i § 3 i Nationalbankens Oktroj, at „Bankens første Bestemmelse er og skal være: at virke frem til at befæste et sikkert Pengevæsen i Landet“. Det er altsaa Bankkommissærens Opgave at paase, at Nationalbanken virker frem til at befæste et sikkert Pengevæsen i Landet, men til at varetage den Funktion at paase dette kræves i Sandhed Kyndighed i Bankvæsen. Kun den, der selv er en kyndig Bankmand, kan paa effektiv Maade kontrollere, at Nationalbanken stræber frem mod og virker til at befæste et sikkert Pengevæsen i Landet. Og det er dog sikkert det, der er Hovedsagen, og det, Folk føler som en Betyggelse ved at have en kongelig Bankkommissær stillet i Spidsen for eller over Nationalbanken, at han har Indseende med, at Nationalbanken virker til at befæste et sikkert Pengevæsen i Landet. Det kan kun i ringe Omfang ventes udført af den ikke bankkyndige Justitsminister, men i langt højere Grad og paa bedre Maade forventes varetaget af den Minister, som maa antages at have størst Indsigt i Bankvæsen, nemlig Handelsministeren. — Endvidere er det ogsaa en meget betydelig Funktion, der ellers er beskaaret Bankkommissæren overfor Nationalbanken. Han skal ganske vist ikke deltage i Bankens daglige Ledelse eller have Ansvar for denne, det paahviler naturligvis Direktionen. Men i Oktrojens § 35, hvor hans Stilling nærmere beskrives, staar: Bankkommissæren „har at paase, at de Banker med Hensyn til Staten og det offentlige Pengevæsen paalagte Forpligtelser opfyldes og især“, — altsaa ikke alene, men især — „at Inddragningen af Rigsbanksedlerne sker efter de bestemte Regler, og at de dertil henlagte Indtægter anvendes efter deres Bestemmelse“ o. s. v., o. s. v. Han skal altsaa i det hele paase Bankens Forretningsførelse. Og hvor betydelig hans Stilling er tænkt af Lovgiveren, fremgaar deraf, at det udtrykkeligt foreskrives, at Bankkommissæren skal have Forsæde i alle Repræsentantskabsforsamlinger. Det maa dog være Meningen dermed, at han skal spille en betydelig Rolle, at han ikke alene skal sidde der som en tom Topfigur, men som en Mand, der skal sige baade et myndigt og et kyndigt Ord i de Sager, som forhandles der. Der staar endvidere, at „han skal have Adgang til Direktionsforsamlingerne saa ofte, han vil“. Det forudsætter dog ogsaa, at han maa have Forstand paa de Forretninger, Direktionen har at afgøre,